

obra D'ARTESÀ

Número QUINZE
Mes A LA FI o 7

RIGOR MORTIS

FULL DE L'ATENEU
L'ARTESÀ

T.A.N.A.

Trescentsmil **A**queus nou**Nats** **A**riben
A Tombs i **A**doren **Nous**
Nodéus. Ara Tallen, Arafollen
A les**Nadiues A** copsdeni**Ts**

Trescentsmil **A**queus nou**Nats** **A**riben
A Tombs, i **A**spres **Nassos**
Naveguen. Ara'ns Toca Anar
A'scoltar de**Nou** **Altres Tradicions**

Trescentsmil **A**deus **Novells** **A**riben
A Tombs amb**Aigües** **Negres.**
Nosaltres Ara Tenim d'Amar
Assassins i**Noves i****Altives** **Traïcions**

Tant si aquest pi
arrela bé
en el jardí
com si no ho fa,
en el teu si
jo arrelaré.

ODI ET AMO

Si ara la veritat hagués de dir,
així mateix te la diria:
- Vés-te'n a l'infern, i fes-te podrir!
I tot seguit afegiria:
- On vas? Vols acostar la meva fi?

ATHANÀSIA

El deliri és immortalitat.
La raó és sentència de mort.

COLLAGE

Per la nit fosca avançaven silents
els blancs espectres que et van arrencar
de soca-rel - com l'arbre d'Adam.
El teu front, serè com el cel més blau,
enfosquí, i negres núvols passaren
rera la teva parpella ben closa.

I ja mai més no has pogut arrelar,
i vagues sempre com la noia atònita
que una nit s'endinsà sola en el bosc.
Cerques on enfonsar-te i oblidar
en tota terra fèrtil i adobada
- no saps que res no tens per arrelar.

Dorm el sol, ai, bressolat per la nit:
ni els grills no pot sentir ja, al capvespre.

L'IDIOTA

La cura darrera s'acosta, s'acosta,
batejat en el riu
que purifica
(de què?, de què?, li crida la gralla,
allunyat de tot moviment,
enfonsat al misteri
de la foscor.
Però els soldats saquegen, violen,
els bándols mesclats,
indestriables,
dins les remogudes entranyes.
Des de l'estómac a les genives
li fan pujar la náusea.
Però no surt el vòmit,
no l'allibera.

I el malson que no cessa, no cessa.
No hi ha res, no hi ha ningú,
ell prou voldria algú que li obrís els collons
per respirar, per engolir
l'aire que li falta.
I sua en l'aigua ara poc agradable.
I tanca els ulls perquè tant és
veure-hi com no veure.
Cansat, sotmès,
esperarà, mirant ser indiferent,
l'arribada de
l'estiu quan, amb la sequera, el riu
resta immòbil.

ELS ALTRES ENTRE TU

ja calla el temps o bé la nit la bata
el sol se'n va i el desamor als llavis
i a l'alè fosc i cruent de la mata
em frega la màniga per la galta
sé que lluny t'endormisques les mitges
somies que rius quan somies teta

el vent et desperta amb la mà a la teta
et lledes i lenta et poses la bata
prò si era sola! mirant-te les mitges
i sents que enyores un llavi als teus llavis
merda m'està sortint una gra a la galta
i una picor et fa rascar-te la mata

vas al mirall tot rasant-te la mata
bades l'escot que s'endevini teta
encara sento el seu bes a la galta
mostres les cuixes obrint-te la bata
i amb dit prudent el palpeges els llavis
un poc de sang fa que taquis les mitges

la mar remuga tota tu les mitges
tinc granets granets de sorra a la mata
me'n torno! enyoro el seu cos i els llavis
pel pesolet vermell de cada teta
en ta soliu aparença de bata
hi corro d'àngel d'una sola galta

m'ha entrat posant una mà a cada galta
ni s'ha recordat de treure'm les mitges
muniós de tus i un sol altre la bata
i abans m'ha llepat dessota la mata
el teu cos és melós mel mel de teta
m'ha xuclat sàviament tots els llavis

ets sorda a aquest càntic que esquinça els llavis
hem romput les fronteres galta a galta
amorós sorda amorós de la teta
i la panxa t'esgarraparé les mitges
m'ha quedat un regust sec de la mata
sang veuràs a tes cuixes fora bata

s'ha tret la bata i es rasca la mata
besa'm la galta el palp ple de la teta
i també els llavis que ara es treu les mitges

ALB

Oh pobre tu neci immortal
que t'internes al laberint
pots deixar el cordó que no et cal
la ceguesa no et deixa veure
les blanques murades de calç
que t'allunyen per sempre més
del melic on rau l'enigma fatal

GÀBIA

Jo en l'oceà perdurable
Jo en les tetes plenes de llet
Jo en els ulls d'una vella
Jo en els jocs d'un infant
Jo en el cul etern
Jo en la sorra del desert
Jo en el cony d'una nena impubescent
Jo en un cos deforme
Jo en la passió
Jo en els llums dels carrers
Jo en els briozous
Jo en els túnels
Jo en la resurrecció
Jo en les paraules acabades
Jo en els llavis xacrosos
Jo en les ruïnes heretades
Jo en la polla trempada d'un mico enreixat
Jo en els gèrmens invisibles
Jo en el tu
però no en mi

URAIVA

Et rompré en tres mil trossos, sí
penetrant-te tota,
fins tan endins arribo que res de tu
no resta.

AVENTURA

Si tu ets blanca, jo sóc blanc;
si tu ets negra, jo sóc negre;
si ets del Nord o bé del Sud,
Sóc del Nord o bé del Sud.
És així que ens mentirem
fins que ja no hi hagi vida
en aquest cony de planeta.

GRADIVA

Pura cisterna, llavors que t'emmetzinares olímpica
de cruel llavor, meva hauria volgut
qualsevol atroç semblança als estremiments
de la meva sang, pura veu pompeiana.

CAL·LIGRAMA

rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
ps i rats i breu i vaig i vinc i anem i vull i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i
rama i mots i rama i mots i rama i mots i rama
i mots i rama i mots i rama i mots i rama i mo
ts i rama i mots i rama i mots i rama i mots i

NOVEL FLORIR

Viu com l'home, vell entre vells,
que vol lligats els dos palmells,
i ens demana, com els vedells,
els ulls tapats
quan es veu davant dels fusells
ja carregats.

Veus un món que va ser molt gran,
prò els moments vénen i se'n van,
i aquells que tu estimaves tant,
ben comptats,
al fons dels records, ni preguntant,
no són ficats.

A l'hivern, a les fredes nits,
quan et tremolen tots els dits,
et cal algú que et fregui els pits,
i arrecerats
dormiu la son dels maleïts.
Arrecerats...

Si no tenies res abans,
només els somnis dels amants,
i aquells que per tu ara són vans
(que som tronats!),
què et resta ara, sens comptar els cans,
dels teus passats?

RITU

De molt temps ets el ram que s'obre i es dóna
i no és sinó la teva pell el vel.
Les rosses celles et fan de corona
i el teu somriure és el blanc d'un estel.

De molt temps ets el ram que s'obre i es dóna
car al lleu pas se t'endequina el gest
i apars nascuda a l'escuma d'una ona
en un part molt breu i no gens molest.

Avui et riuen els més vells records
i no és sinó la teva pell el vel
que els preserva intactes i no els vol morts
esperant quan de nou seran de mel.

Però no mires enrera fa estona
i ja pots dir-ho: et brillen els ulls,
les rosses celles els fan de corona
que ens dius que tu ets allò que promets.

Reposa la pensa sense torbar-la,
acosta't al mirall -que no té arrel-,
i escolta silent l'aire com et parla:
que el teu somris sigui el blanc d'un estel.

LLUNA NOVA

Fréd com el pit d'Hèctor enfonsat en l'argila vermella,
negra als narius dels cavalls por borratxa a la cursa,
i el vencedor es mira atònit la pell matxucada,
sóc permès diamant àvid de mort i de vida.
Dur el vençut que riu per dessota tres universos
sense importar-li la por, crim que haveja dolgut,
prò la calma li arriba i trontolla d'amor escampat
ni la fosca o la llum terra passada als peülls.
Immutable als films que tu immutable reprojectes,
tant més que prenc deserció sempre més per pàtria,
quan, t'ho recordo, la dona plorava caiguda als meus peus,
ja que sota el buf ronc dels cavalls ha caigut.

ALBERT MESTRES

